

Micsoda perzselő idő!

Európai Bizottság

Ezt a kiadványt a Környezetvédelmi Főigazgatóság készítette.
Az Európai Unió valamennyi hivatalos nyelvén elkészült.

Rendelkezésre áll a Környezetvédelmi Főigazgatóság ifjúsági és környezetvédelmi weboldalán is:
http://europa.eu.int/comm/environment/youth/index_en.html

Forgatókönyv: Benoît Coppée
Illusztrációk: Nicolas Viot
Technikai kivitelezés: Qwentes KANTOR

***A „Europe Direct” szolgáltatása segít Önnek választ találni
az Európai Unióval kapcsolatos kérdéseire***

**A szolgáltatás új, ingyenesen hívható telefonszáma:
00 800 6 7 8 9 10 11**

Jelentős mennyiségű további információt talál az Európai Unióról az Interneten. Az információk az Európa szerveren, a következő címen állnak rendelkezésre: (<http://europa.eu.int>).

Katalogizáló adatokat a kiadvány végén talál.

Luxemburg: Az Európai Közösségek Hivatalos Kiadványainak Hivatala, 2005

ISBN 92-894-8904-9

© Európai Közösségek, 2005
Sokszorosítása engedélyezett, amennyiben a forrás elismert.

Printed in Belgium

FEHÉR KLÓRMENTES PAPIRRA NYOMTATVA

A rekkenő napsütésben
a fák és a domboldalak
fonnyadozni kezdtek.
A TV-híradóban bemondták,
hogy: „Szokatlan forróság
van Merlinvárosban, a
tudósok aggódnak! Úgy
gondolják, hogy ez a hőhullám
valószínűleg az éghajlatváltozás
miatt van. A mentőszolgálatok
kérik, hogy mindenki legyen különösen
elővigyázatos! Ilyen rendkívül száraz időben veszélyes tüzet
gyújtani a fás területeken...”

Tom élvezte, hogy kint van a szabadban. Milyen szép és békés itt! És akkor, hirtelen, sziréna hangja törte meg a csendet. RÍ-RÚ! RÍ-RÚ!

Egy tűzoltókocsi száguldott el mellette: zummm! Aztán egy másik: zummm! És egy harmadik.

Jaj, ne! Nézzenek csak oda! Hatalmas füstoszlop emelkedett magasra az égbe. Erdőtűz törhetett ki, közvetlenül Merlinváros közelében! Micsoda katasztrófa! Tom hirtelen nagyon nyugtalan lett.

Barátjára gondolt, Lilára, a rókára. Teljes szívéből remélte, hogy nem került a lángok csapdájába. Sietni kezdett a tűz irányába. A tűzoltók úgy néztek ki, mint felfegyverzett lovagok, amint éppen egy narancsszínű szörnnyel viaskodnak! Hosszú tömlőikből több tonna vizet fecskendeztek a lángokra, és sűrű fekete füst gomolygott mindenütt. Már marta Tom torkát, már fuldoklott tőle, úgyhogy száját eltakarta a pólójával.

Az egyik tűzoltó azt kiabálta:

- Túl nagy a tűz! Nem lesz elég vizünk a kocsikban!

A tűzoltóparancsnok megfordult, és a folyó felé nézett. Nagyon ünnepélyes kifejezés ült az arcán.

- Amilyen száraz az időjárás, most nincs elég víz a folyóban sem - mondta. - Komoly a helyzet!

Tom gyorsan körülnézett. - Lila! Merre vagy? - kiáltotta.

- Lila! LILAAAA!

Ugyanebben a pillanatban, Lila, a róka odafutott hozzá, és a lábához törleszkedett.

- Jaj, Lila! Olyan boldog vagyok, hogy biztonságban vagy! - mondta Tom.

De Lila még mindig rémültnek látszott. Tovább dörgölözött Tom lábához, és körbe-körbe forgott. Aztán megragadta az egyik tűzoltó nadrágszárát. A férfi, akit egyébként Maxnak hívtak, letérdelt melléje.

- Mi van, kicsim? - kérdezte. - Mit próbálsz elmondani nekünk?

Lila halk, nyüszítő hangokat hallatott. Úgy tűnt, azt mondja: - Gyere velem! Gyere utánam!
- Aztán nekiiramodott, gyorsan, mint a nyíl, a lángoló tűz irányába. Egy szűk kis ösvényen tűnt el a fák között, és a lángok függönye összezárult mögötte. Max követte, hatalmasakat lépve, hogy le ne maradjon. Ahogy áttört a tűz függönyén, ő is eltűnt szem elől. Tom nem hallott mást, csak a lángok morgását és pattogását.

- LILA! - kiáltotta - VIGYÁZZ!!

A tűzoltóparancsnok odajött Tomhoz.

- Ne aggódj! - mondta - Max a legjobb tűzoltó az egész országban! Lila jó kezekben van! Viszont... vízre van szükségünk, méghozzá gyorsan!

Tomnak támadt egy ötlete.

- Én tudom, hol van itt egy titkos forrás!
- mondta. - Ott van, abban a barlangban!
- Biztos vagy benne? - kérdezte a tűzoltóparancsnok.
- Igen, biztos! - kiáltotta Tom.

A tűzoltóparancsnok elmosolyodott.

- Helyes! - mondta - Odavisszük a tömlőt. Vezess oda a forráshoz, kisfiam! Egyébként, mi a neved?
- Tom - mondta Tom, és mindketten futni kezdtek a barlang felé.
- Miért van olyan nagy meleg mostanában? - kérdezte Tom futás közben. - A tévében azt mondták...

- Igen, én is hallottam - mondta a tűzoltóparancsnok.
- Tudod, Tom, az a baj, hogy az egész világon egyre melegebb lesz. Változik az éghajlat, ezért vannak olyan hóhullámok, mint a mostani. És viharok, meg árvizek, meg mindenféle más természeti katasztrófák! Olvad a jég az Északi- és a Déli-sarkon, ugyanúgy, mint a gleccserek a magas hegyekben, amilyen az Alpok is. A megolvadt víz lezúdul a folyókba, aztán a tengerbe, úgyhogy a tenger szintje megemelkedik. Egyes szigetek és partvonalak valószínűleg el fognak tűnni a víz alatt! Ugyanakkor, ahogyan az éghajlat egyre melegebbé válik, egyes országokból sivatagok lesznek!

- De miért történik ez? - kérdezte Tom.

A tűzoltóparancsnok kezdett kifulladásra attól, hogy futás közben beszélt, de azért megpróbálta elmagyarázni.

- Nos, Tom, tudod-e, hogy az autók, a repülőgépek, a gyárak és mindenféle dolgok szennyező füstöket és gázokat bocsátanak ki?

- Igen, tudom - mondta Tom.

- Nos, azoknak a gázoknak egy része „üvegházhatású gáz”. Ezek felemelkednek a légkörbe, amely afféle láthatatlan burkot képez az egész Föld körül. Odafent, a légkörben, az üvegházhatású gázok csapdába ejtik a nap melegét - ahogyan az üvegház csapdába ejti a meleget, és ezáltal elősegíti a növények gyorsabb növekedését. De túl sok üvegházhatású gázt termelünk, és ezért a Föld egyre melegebb és melegebb lesz. Érted?

- Igen - mondta Tom. - Értem. Úgyhogy tényleg valami baj van az időjárással.

Mostanra el is érték a barlangot. - Hurrá!
Itt vagyunk! - kiáltotta Tom - Hadd segítsek a tömlővel!

Tom megfogta a tömlő végét, és bement vele a barlangba. Pár pillanattal később felharsant a hangja, visszhangot verve a sötétben:

“KÉ-É-é-é-sz!! VÍ-Í-í-í-z!!”

A tűzoltóparancsnok értette. Odakiáltott az embereihez:

“KEZDJÉTEK A SZIVATTYÚZÁST!!”

A tömlő kezdett felfúvódni, ahogy töltődött a forrás vizével.

- Ezt jól csináltad, Tom! - kiáltotta a tűzoltóparancsnok.
- Ez a víz biztosan elég lesz ahhoz, hogy eloltsuk a tüzet! Hurrá!

Tom újra kimászott a barlangból, sáros, de boldog arccal. Odament a tűzoltóparancsnokhoz, és leült mellé. A szemébe nézett, és megkérdezte:

- Szóval az emberek a felelősek az éghajlatváltozásért?

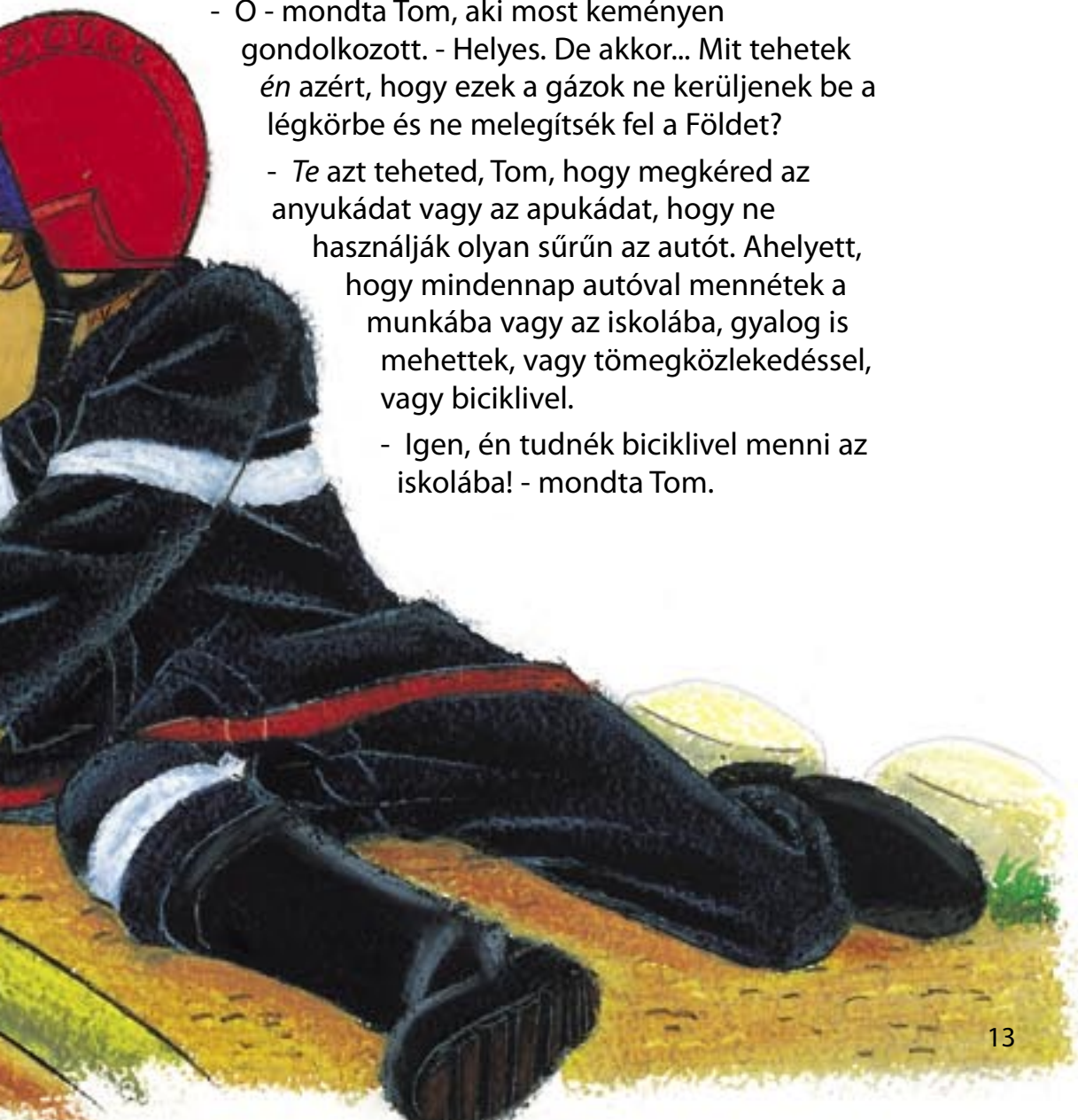
A tűzoltóparancsnok egy pillanatig hallgatott. Aztán azt mondta:

- Igen, Tom, az üvegházhatású gázok a mi autóinkból, repülőgépeinkből, gyárainkból, sőt, a mi tűzoltóautóinkból jönnek; úgyhogy mi valamennyien osztozunk a felelősségben.

- Ó - mondta Tom, aki most keményen gondolkozott. - Helyes. De akkor... Mit tehetek én azért, hogy ezek a gázok ne kerüljenek be a légkörbe és ne melegítsék fel a Földet?

- Te azt teheted, Tom, hogy megkéred az anyukádat vagy az apukádat, hogy ne használják olyan sűrűn az autót. Ahelyett, hogy mindennap autóval mennének a munkába vagy az iskolába, gyalog is mehettek, vagy tömegközlekedéssel, vagy biciklivel.

- Igen, én tudnék biciklivel menni az iskolába! - mondta Tom.

- Helyes - mondta a tűzoltóparancsnok. - Aztán gondoskodhatnál arról is, hogy be legyen csukva a hálósobád ablaka, amikor a központi fűtés be van kapcsolva. Mert a központi fűtés bojlerjei is termelnek üvegházhatású gázokat, és mert takarékoskodnunk kell az energiával!
- Igen, persze - mondta Tom.
- Meglepődnél - folytatta a tűzoltóparancsnok -, hogy milyen sok hőt vesztegetünk el a háztartásunkban. A huzat bejön a rosszul záró ajtó és ablakok alatt. Ez azt jelenti, hogy feljebb kell kapcsolnunk a fűtést! A több fűtés pedig több üvegházhatású gázt jelent!
- Erre sohasem gondoltam - mondta Tom. - Ez tényleg érdekes! De mit tehetnék még?

- Nos - mondta a tűzoltóparancsnok - győződj meg mindig arról, hogy lekapcsoltad-e az összes lámpát, amire nincs szükséged, mert az elektromos áramot erőművekben állítják elő, és azok is termelnek üvegházhatású gázokat! Így amikor reggel elmész az iskolába, ellenőrizd, hogy leoltottad-e a lámpákat a hálósobádban.
- Ellenőrizni fogom! - mondta Tom. - És még mit tehetek?
- Megkérheted a szüleidet, hogy olyan villamosenergiát vásároljanak, amelyet a szél vagy a nap energiájával állítottak elő... Ezt hívjuk „megújuló” energiának, mert a szél mindig fúj, és a nap mindig süt, úgyhogy az energia nem fogy el. És a szél meg a nap nem termel üvegházhatású gázokat!

Hirtelen hangos kiáltás szakította félbe beszélgetésüket.

“VISSZAJÖTTÜNK!”

Max volt az, a tűzoltó, és Lila is vele volt! Épen és egészségesen visszatértek az égő erdőből! Tom és a tűzoltóparancsnok el voltak ragadtatva, amikor meglátták őket – de azért is, mert a tűzoltók végre felülkerekedtek a tűzön, a titkos forrásból származó víznek köszönhetően.

Maxnak, akinek az arca fáradt volt, és befeketedett a koromtól, könnyes volt a szeme. Rekedtes hangon mondta:

- Nézzétek csak, mi az, amit Lila meg akart velem mentetni – és megmutatta, mit visz a karjai között: négy kis rókakölyköt!

Lila odadörgölözött a fejével Tomhoz.

- Hát ezt próbáltad nekünk elmondani, Lila! - mondta neki a fiú kedvesen.

A tűzoltóparancsnok megsimogatta Tom kobakját.

- Igen, Tom, azt akarta, hogy mentsük meg a gyerekeit! És neked, meg neki köszönhetően...

Hirtelen egy vaku villanása szakította félbe a szavait.

Egy fényképész volt az, és közvetlenül mögötte ott jött Merlinváros polgármestere. A polgármester odalépett a tűzoltóparancsnokhoz, és kezét rázott vele. HOPP, EGY VILLANÁS! Még egy fénykép.

- Micsoda hőség! - mondta a polgármester. MÉG EGY VILLANÁS! Lehajolt, és felemelte Tomot. ÚJABB VILLANÁS! A polgármester megtörölte gyöngyöző homlokát a zsebkendőjével. MEGINT EGY VILLANÁS!

- Jó munkát végeztek - mondta a polgármester.

- Maguknak, bátorságuknak és kemény munkájuknak köszönhető, hogy sikerült eloltani a merlinvárosi erdőtűzet! Szeretném kifejezni őszinte hálámat, és átadni Önöknek ezeket az kitüntetések...

ISMÉT EGY VILLANÁS!

Lila, Tom és Max – aki még mindig karjában tartotta a négy rókakölyköt – előreléptek, hogy üdvözöljék a polgármestert. Tom azt mondta:

- Polgármester úr, kérem, nézze meg ezeket a szegény kis rókakölyköket. Ma majdnem elpusztultak... És ez mind az éghajlatváltozás miatt van! Azt hiszem, inkább azoknak az embereknek kellene adnia ezeket a kitüntetések, akik megpróbálják megmenteni a Földet!

MEGINT VILLANÁS! Újabb fénykép.

- Tényleg? - kérdezte a polgármester, aki meglehetősen meglepődött. - De én azt hittem... Úgy értem, én csak azt akartam, hogy...

Ekkor megszólalt a tűzoltóparancsnok.

- Polgármester úr, mi tűzoltók vagyunk. Mi csak a munkánkat végezzük. De mi is azt tapasztaljuk, hogy a Föld egyre inkább felmelegszik. A mai erdőtűz nem volt véletlen. Mi, emberek, valószínűleg valamennyien felelősek vagyunk érte. Az éghajlat *változik!*

És miközben ezt mondta, a tűzoltóparancsnok átvette, és gyengéden megsimogatta Lila kölykeket. Olyan édesek voltak! MÉG EGY VILLANÁS! Még egy fénykép.

- Van egy ötletem - szólalt meg Tom - miért ne kaphatna kitüntetéset mindenki, aki mindennap biciklivel jár, és mindenki, aki a szélből és a naptól nyert energiát használja, és mindenki, aki otthon hagyja az autóját, és inkább busszal megy... Adjanak kitüntetéset mindenkinek, aki megpróbálja megállítani az üvegházhatású gázok termelését! Azok az emberek az *igazi* hősök!

A polgármester rámosolygott Tomra.

- Ez egy nagyszerű ötlet! - mondta. - Erről gondoskodni fogok!

A tűz kialudt. Reggel a fényképek benne voltak Merlinváros összes újságjában. Ott volt a polgármester és a tűzoltóparancsnok. Ott volt Max, mosolyogva, tűzoltóautója mellett. Ott volt Tom, aki fáradtnak tűnt. De mindenkinek az a kép tetszett a legjobban, amelyiken Lila négy kis kölykét táplálja. Valamennyien épek és egészségesek voltak. De nem sokon múlt...

Európai Bizottság

MICSODA PERZSELŐ IDŐ!

Luxemburg: Az Európai Közösségek Hivatalos Kiadványainak Hivatala

2005 — 20 oldal — 16,2 x 22,9 cm

ISBN 92-894-8904-9

Ez a kiadvány ingyenesen rendelkezésre áll, amíg a készlet tart, a következő címen:

Európai Bizottság

Környezetvédelmi Főigazgatóság

Tájékoztatási Központ (BU-9 0/11)

B-1049 Brüsszel

Fax: 32-2 299 61 98

Email: env-pubs@cec.eu.int

Kiadóhivatal
Publications.eu.int

ISBN 92-894-8904-9

9 789289 489041